

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tetaj XXXVI.

V Ljubljani, 2. svečana 1883.

List 5.

Nova dobrota sv. Očeta v prid družbi Božjega groba.

Precej razširjena je tudi v naši deželi družba Božjega groba v Koloniji ob Renu. Leta 1858 so bili takrat še mladi družbi sv. Oče Pij IX za njene ude podelili popolne odpustke za dan pristopa in za zadnjo uro, pa za praznika najdenja in povzdignjenja sv. Križa, nepopolni odpustek 60 dni pa za vsako dobro delo, ki se opravi s skesanim srcem. Sedanji sv. Oče Leon XIII, ki so tolikanj vneti za blagor jutrovi dežel, so tudi to družbo ne le blagoslovili in njene ude k gorečnosti spodbudovali, temuč so jo še z novo dobroto obdarovali, namreč s popolnim odpustkom v praznik ss. treh Kraljev, in z nepopolnim odpustkom 100 dni za ude po enkrat na dan, kateri obmoli eno češenamarijo ali pa molitev, ki nasledva dalje v pismu sv. Očeta.

Papež Leon XIII.

V vedni spominu.

V Kolonji, kakor se nam poroča, obstoji po cerkvenih predpisih osnovano društvo vernih obojnega spola z imenom „društvo Božjega groba“, čigar namen je, vernim kristjanom v Sveti deželi podajati pomoč in podporo in skrbeti za to, da se v cerkvah Svete dežele dostojno opravlja božja služba. To društvo, katero se je z božjim blagoslovom v kratkem času po mnogih nemških škofijah razširilo, je Naš prednik Pij IX blazega spomina z apostolskim pismom od 20. avgusta 1858 obdaroval z nekaterimi popolnimi in nepopolnimi odpustki. S temi nebeškimi darovi poterjeni in spodbujeni, so društveniki svojo gorečnost in ljubezen tako zvišali, da uživajo od njih dobrote ne samo katoliške naprave v Palestini, temveč tudi v Siriji, Armeniji in Egiptu. Zarad tega smo na goreče prošnje, da bi k obstoječim odpustkom milostno še nekatere druge podelili, takim pobožnim željam radi vstregli, in to bodi znamenje Naše dobrohotnosti do teh družnikov, da svoje hvale vredno početje toliko veselejše nadaljujejo. V zaupanju tedaj na usmilenje vsegamogočnega Boga in opiraje se na oblast njegovih apostelnov ss. Petra in Pavla, vsem in vsacemu udu imenovanega društva, sedanjim, kakor onim, ki bodo v prihodnje pristopili, podelimo vsako leto popolno

odpušenje in odpustek za vse grehe, ako zares spokorjeni opravijo spoved in sprejmejo sveto Obhajilo ter med prvimi večernicami in solučnim zahodom tega dneva pobožno obišejo svojo farno cerkev v praznik Razglašenja našega Gospoda Jezusa Kristusa in ondi bogoljubno molijo za edinost keršanskih poglavarjev, za zatrenje krivoverstva, za spreobrnjenje grešnikov in za povzdignjenje svete matere Cerkve.

Razun tega vsem sedanjim in prihodnjim družnikom po navadni cerkveni šegi odpustimo sto dni jim naložene ali kakor si bodi dolžne pokore, ako kateri dan koli s spokornim srcem molijo eno češenamarijo za pridobitev svete dežele, ali pa sledečo molitev pobožno opravijo:

„O Bog, ki s svojo prečudno previdnostjo vse vravnuješ, ponižno Te prosimo, reši to deželo, katero je Tvoj Edinorojen z lastno kervjo posvetil, iz rok vsih njenih sovražnikov, in dodeli, da bo v keršanski veri Tvojemu imenu služila.“

Dovolimo tudi, da vsakteri teh odpustkov. odpustjenja grehov in polajšanja pokoril se v podobi priprošnje zamore obračati za duše vernih, ki se z Bogom v ljubezni sklenjene iz tega sveta ločijo.

Nobeno nasprotje naj ne zavira pričujoče podelitve, ki je veljavna za vse čase.

Hočemo pa, da prepisom ali pa natisom tega pisma naj se prav tako verjame, kakor izvirniku samemu, ako jih je podpisal kak „Notarius publicus“ (vradnik sv. Stola) in so prevedeni s pečatom kake osebe cerkvenega dostojanstva.

Dano v Rimu pri sv. Petru pod Ribičevim perstanom, 6. oktobra 1882 v petem letu Našega papeštva.

Za kardinala Mertel-a:

L. S.

A. Trinchieri, namestnik.

O tej priliki bodi za dobrotnike Svete dežele opomneno še naslednje:

V celi okrajini varhov Božjega groba se vsako leto opravi do 25.000 ss. maš edino za dobrotnike Svete dežele z izločkom vsacega družega namena.

Pospeševavci (zelatores) pa, ki se osebno pečajo z zbiranjem in pridobivanjem v prid Svete dežele, so deležni tudi sadu vsih tistih ss. maš, ki se na njihov posebni namen opravljajo na Jezusovem grobu, v cerkvi najsv. Zveličarja v Jeruzalemu, v cerkvi Marijnega

oznanjenja v Nazaretu, na prostoru Jezusovih jasic v Betlehemu, in na rojstnem kraju sv. Janeza Kerstnika. (Gl. „Das heilige Land“; Organ des Ver. v. heil. Grabe, 5. u. 6. Heft, 1882.)

Bodi še to povedano, da v okrajino varhov Božjega groba se šteje 42 samostanov in hospicov v Judeji, Galileji, Siriji, mali Armeniji, v Carigradu, na otoku Cipru in po Egiptu; — potem 35 frančiškanskih svetišč, to je, taci krajci, ki so zaradi posebnih dogodkov iz Jezusovega življenja ali trpljenja, Marije Device itd. posebno imenitni in spoštovanja vredni, n. pr. Getsemani i. dr.

Za take, ki želé pristopiti v Kolonijsko (Kölnsko) bratovščino Božjega groba, bodi povedano, da po smrti ranjega pobožnega gosp. slikarja Miškovića oskerbuje to bratovščino že več let posestnik in magistratni vradnik gospod Karol Lahajnar, kateri je zaradi posebne vneme in vestnosti pri tem opravilu od presvitlega patrijarha v Jeruzalemu dobil častitljiv red ter je postal „vitez Božjega groba“. (Stanuje v Florijanskih ulicah šte. 7.)

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kerščanstva. III.

(Dalje.)

6. Sv. Katarina Sijenska.

(Zadnjič se je po naključju v popisu, kako je šla Katrica svojo sestro obiskat, nekoliko verstic izpustilo. Med končne besede „obiskat sestro Bonaventuro“ in začetne „Ljubeznjivo se je oziral Jezus“ se ima še to-le vverstiti:)

Vsa vesela, kakor more le nedolžnost biti, se napotita Katrica in njen bratec proti sestrinemu domu. To si lahko mislite, da sta bila tam dobro postrežena in da je bil ta dan za nju prazničen dan, dan radosti. Pa tudi radovanja se človek sčasoma naveliča, posebno taki celó majhni ljudje, kakor sta bila ta dva gosta. Treba je bilo zopet na dom misliti, in kakor sta vesela prišla, se zopet vesela proti domu vračata.

Štefanček, kakor se že dečku spodobi, je bil bolj hiter od sestrice, ki ga ni mogla dohajati. Prideta do cerkve sv. Dominika. Deklica zagleda nad cerkveno streho v zraku veliko svetlobo bliščečo, kakor bi solnce svetilo. V tej svetlobi zagleda prelep leskeč tron, na katerem je sedel Jezus Kristus v škofovski obleki. Kerubini so klečali poleg trona in blizu Gospoda stali so ss. Peter in Pavel, in pa sv. Janez, ljubljene Jezusov.

b) Njeno bogoljubno napredovanje.

Milost božja lahko človeka, kateri si jo sprosi in se ji ne ustavlja, v enem trenutku više povzdigne v kerščanski popolnosti, kakor bi se z lastnim prizadevanjem leta in leta mogel povzdigniti. Prelep izgled in dokaz imamo ravno v detinskem življenju sv. Katarine, zlasti od takrat, ko je videla prelepo prikazen.

Kakor krasna vertnica v spomladi se je razvijala in na okrog razširjala prijetno vonjavo kerščanskih čednosti. Čedalje obilnije so se zbirale krog nje male deklice in zvesto poslušale njene nauke in svete. Bila jim je vodnica ter jim naročala, kaj naj molijo, kako naj se zatajujejo itd. Mali Katarinki je bilo pripisovati, da se je v Sijeni marsikaj na bolje obernelo, zlasti pri mladih.

Pa odkar je imela prečudno prikazen, je postala bolj zamišljena in resnoba. Kaj je bil pač vzrok?

Na pobožne puščavničke je mislila, ki so v prvih časih kerščanstva daleč od ljudi po samotah nemoteni

molili in so vedno mogli biti z Jezusom združeni. Tudi ona bi se tako rada odtegnila mestnemu šumu, da bi v tihi in mirni samoti prav po željah svojega pobožnega serca ziniraj mogla moliti in se vedno pogovarjati s svojim ljubljnim Zveličarjem. Pred si ne dá miru, dokler res ne zverši té vzvišene misli.

Neko jutro prav zgodaj zapusti skrivaj domačo hišo s trdnim namenom, da se ne bo préd povernila, dokler ne najde zaželjene puščave. Ko bi se ji to ne utegnulo tako kmali posrečiti, vzame — prav v otročji previdnosti — hleb kruha seboj za potovanje.

Kmali pride do mestnih vrat San Anzano; serčno jih prestopi. Potem pa vedno dalje dalje hiti. „Kmali bom v puščavi!“ ta misel jo priganja, in ne čuti ne bolečin v nogah in ne sicer popotnega truda, čeravno je še tako majhna.

Zvoniki, stolpi in dimniki Sijenskega mesta se ji zdijo čedalje manjši, — slednjič polnoma zginejo. Mala puščavnica pride do neke doline, ktera se ji bolj samotna zdi. „To mora biti puščava“, si misli in krene z vélike ceste v stran. Ne gre dolgo, kar zagleda pred seboj velikansko skalovje in votlino v njem. Zdaj še le se odpočije. In ne vém, če je slavni Kolumb mogel imeti veliko večje veselje v sercu, ko je Ameriko znašel, kakor ga je imelo to sveto dete stopivši v staro votlino, — tolikanj zaželjeno puščavo!

Vsa srečna pade na kolena in začne moliti in hvalliti nebeškega očeta; dolgo moli in moli tako priserčno, da se ne dá izreči; sodimo pa lahko nekoliko po sporočilu, ki pravi, da se je med molitvijo od tal vzdignila, da se je z glavico jamskega stropa dotikala in tako več časa v zraku ostala.

V taki priserčni molitvi pa ne govori samo človek z Bogom, ne samo ubogi črviček s svojim vsemogočnim Stvarnikom, marveč tudi nebeški Oče se poniža in govori ljubeznjivo s svojim zemeljskim otrokom. V molitvi je Bog naznanil Katinki, da je še premlada za tako življenje, in da naj nikar ne zapuša hiše brez vednosti svojih staršev. Precej vboga znotranji glas božji in se vrača proti domu.

Strah in groza jo obhaja, ko že pozno zapuša samostarsko votlino; močno se začne bati, da bi se ji kaj hudega ne zgodilo v tej samoti. Tista junaška serčnost, ki je zjutraj deklico spremljala, je zdaj vsa zginila; kakor je préd z veselim srcem iskala samote, tako je zdaj s strahom in trepetom mislila, kako bo spet domú prišla.

Zopet išče pomoči v molitvi, in nebeški Oče ne zapusti otroka, ki ga tako priserčno ljubi in obžaluje prederznost, da si je upal zapustiti domačo hišo. Glej, angelj božji pride, vzdigne dete na svoje perutnice in kakor bi z očesom trenil — stoji Katinka pred mestnimi vrati! Od tod pa do domače hiše ji je lahko pot dobiti. Domači niso nič vedeli, kam je bila šla; menili so, da je bila pri sestri.

Čeravno se ni tako zgodilo, kakor je Katinka v svoji angeljski priprostosti nameravala, vendar zastoj ni bilo njeno potovanje v puščavo. Ta pot je bila zanjo zopet velika stopinja od dobrega do še boljšega. Duh božji, ki jo je bil zopet na dom pripeljal, jo je zdaj učil, kako naj si v lastnem sercu napravi samotnost; učil jo je, kako naj v sredi svetnega šuma in pri vsih svojih opravilih ima Boga pri sebi in se z njim pogovarja. Kako zvesto je sprejemalo to izvoljeno dete nauk svojega božjega Učenika, mi ni treba še na široko popisovati. Zatajevanje je bilo od dne do dne večje; njeni pobožni zdihljeji in svete molitve so noč in dan terkale na večna vrata Očetove hiše. Sploh njena bogoljubnost je bila na vse strani tako velika, da so se morali domači večkrat kar čuditi.

Nekega dne ji pravi njena mati: „Pojdi v cerkev in prosí gospoda župnika, naj opravi eno sv. mašo v čast sv. Antonu; te sveče in ta denar pa položi za darilo na oltar.“ Katinka natanko opravi vse, kakor je bilo naročeno; ko pa v cerkev pride, jo sveto opravilo tako prevzame, da ostane do konca v cerkvi. Pride tedaj nekoliko pozneje domú, kakor je bila pričakovana. Zarad tega je bila od matere ostro pokarana; med drugimi besedami je bila tudi ena kletevska. Ubogo dete je tega močno žalostno. Kmaló potem, ko ste bili z materjo sami, prosí in pravi: „Preljuba moja mati! če kaj napak storim ali če sem nevbogljiiva, kaznujte me, kakor hočete; prav je, da se poboljšam. Toda prosim vas, nikar ne kolnite več zavoljo mene; vaši starosti ni primérno in za-me je hudo terpljenje.“ Za mater je bilo to zelo podučljivo; in tudi očetu pové potlej; pobožni mož hvali Boga, da mu je dal tako dobro in pobožno dete.

V svetosti tako zgodaj podučena z nebeškim razsvitljenjem, je kmali spoznala, da med raznimi žarki svetniške krone se naj lepše blešči in sveti: sveta deviška čistost. Da bi ta neprecenljivi zaklad mogla bolj gotovo prav do smerti ohraniti, stori v sedmem letu obljubo vednega devištva. To obljubo izroči v roke naj boljše Matere Marije, ki se je bila izmed vseh prva z enako obljubo Bogu posvetila.

Tudi ta obljuba je bila nova podlaga za novo dušno napredovanje. Tako je bila vneta za lastno zveličanje in za zveličanje družih, da je nad vse čislala one, kateri so goreče delali za dušno rešenje. Ker je bil zlasti sloveči red dominikanov v ta namen ustanovljen, ga je tako zelo spoštovala, da je celó stopinje poljubovala, po katerih je hodil kak duhoven iz tega reda.

Slomšek škofijski šolski nadzornik, kanonik in opat.

Slomšek je kot vzorni župnik, izverstni dekan in vneti okrajni šolski nadzornik postal ljubljeneč svojega škofa in duhovnov. Ko je bil leta 1844 dr. Simon Ladinik postal gubernijalni svetovalec v Ljubljani in pozneje prošt, bilo je škofijsko šolsko nadzorništvo začasno izročeno dekanu v Vuzenicah, gospodu M. Slomšku. Mesca maja tistega leta je Slomšek radovoljno sprejel to važno, pa tudi zanj težavno službo, ker moral je vsak turek iti v Št. Andrej k sejam konzistorskim, kjer je poročal v sredah, in v četrtkih vračal se domú. Še živeči benediktinski kapitulat P. Herman Venedik mi je pravil, da je večkrat videl Slomška peljati se z belcem svojim v Št. Andrej. (Ravno ta je tudi pripovedoval, kako da je Slomšek kot škof obolel.) Leta 1851 se je P. H. Venedik v Teržiču poklonil škofu Slomšku, pridšemu s Koroške čez Lobelj. Pa Slomšek je bil bled in videla se mu je na obrazu huda bolezen. Od kod to? Ko se je namreč Slomšek vozil še na unkraj Lobelja, stopil je iz kočije ter nekaj časa peš šel v breg. Potlej je zgret sedel zopet v voz, ter se je prehladil. Peljal se potem bolan v Celje, kjer je 5 dni visel med smertjo in življenjem. Že takrat je rekel zdravnik, da more k večjemu le še 10 lét živeti, a živel je še 11 lét.

Mesca avgusta 1844 imenovan je bil za korarja Lavantinskega, ter mu je bila služba škofijskega šolskega nadzornika stalno podeljena. Dvoje pismo iz one dobe je znamenito. V prvem piše Slomšek prijatelju: „Po pravici tožite o britki zgubi našega Peveca, duhovnika po božji volji: „ecce quomodo moritur justus“, mi ostane tó, ter imamo čas za pokoro. Dozorel je za nebesa, in prejel je plačilo. Smert takih duhovnikov je velika škoda in zguba celi škofiji. Pa to je volja Božja!

Naj njegov neutrudljivi duh nas navdaja! Čemu je župnik M. maloserčen? Čem hujši vojska, tem slavniji je zmaga. Moj Andrej se menda ne bo bal križa, kakor najemnik, ki vidi volka priti, pa beži. „Patientia vobis necessaria, ut reportetis promissionem.“ Pridite k novemu škofu (Kutnarju) in žalujoči bote potolaženi. Kanonik Ladinik postal je gubernijalni svetovalec v Ljubljani, in vabijo me, da mu nasledujem, pa težko se v to vdam. Vendar kakor Bog hoče, da bi le mogel prav spoznati njegovo sveto voljo!“

V drugem pismu piše: „Hvala lepa Vam za sočutje; ljubši bi mi bila Vaša molitev, na katero se zanašam, da poziv ter klic pride od Boga in me k njemu pelja. Deloma sem v Vuzenicah, deloma v Št. Andreju.“

Pičle dve leti bil je šolski nadzornik, pa si je veliko zaslug za šolo pridobil. Zaporedoma je prijazno spodbujal učitelje in katehete, in dajal jim koristne navode o poduku, in trudil se mnogo, da so se ustanovile nove šole, stare razširile. Spisal je dvoje mašne bukve: „Angei molitve“ in „Sveto opravilo za šolarje“, *) ki so prav primérne za otroke. Pozneje je zbral tudi šolske pesmi ter je na svitlo dal: „Šola veselega lepega petja za pridne šolarje“. Leta 1861 izdal je tudi pesmi: „Za blagoslov“. Nabiral je tudi mašne pesmi, pa ni doživel izdaje te pesmarice.

Zraven tega je bil pa kanonik Slomšek delaven v spovednici in na prižnici, ter je prav marljivo obračal zaklad mašnikovskega posvečenja. Z veseljem je pridigarje nadomestoval, in rad pridigoval vsaki čas in na vsakem kraju. Postal je po svojih pridigah ljubljeneč Lavantinske doline. V Št. Andreju ga je pridigovati slišal kardinal Švarcenberg, in ta ga je poznej imenoval za škofa. (Exemplo A. Slomšek et nos thesauros ecclesiae, acquisitos sanguine Chrysti, Agni immaculati, bene administramus, ut et nos divites evadamus, et populo christiano, gregi dominicae in abundantia communicemus. Quid vero, si thesauros Chrysti aliis distribuerimus, nos vero inanes inveniamur?)

Leta 1846 začel je tudi izdajati vzorne „Drobtinice“, ki so zakladnica podučivnih in blaživnih spisov.

Leta 1846 imenovan je bil Slomšek za opata v Celji, ter se je podal tje mesca aprila. Željno so ga pričakovali; ali ker ni hotel slovesnega sprejema, prenočil je v bližnji fari, od koder se je peljal zgodaj na sv. Marka dan v Celje, kjer je dospevši bil na čelu procesiji ter molil sv. rožni venec. Perva njegova pot po mestu bila je tóraj pot pokore. Slomšek sam piše o svojem nastopu enemu korarjev: „Celje 26. aprila. Tu Vam poročim o svojem popotovanju in prihodu in Vas v prvič pozdravljam iz Vaše rojstne doline, ktera bode, če je božja volja, tudi moj grob. Zapustivši tiho lavantinsko dolino prišel sem v Celje 25. aprila zjutraj ob šestih. Precej ob 7 imel sem sv. mašo z blagoslovom, ter sem šel s procesijo k podružnici sv. Duha. — Kdaj bomo zvedeli o novem škofu?“

Po novem škofu poprašuje Slomšek, pa vendar jo njega Bog izvolil višjega pastirja škofije. Pri svojem vходу v mesto ni maral za čast, slavo, ampak mislil, da bode tó njegova zadnja služba. Ali človek obrača, Bog pa oberne. Dne 30. majnika l. 1846 imenovali so

*) Čast verlim ljubimskim gg. bogoslovcem, ki hočejo pospešiti izdavanje Slomškovih zbranih spisov, kateri bodo tako postali lastina slovenskega naroda. Naj bode tó gospodom duhovnom in bogoslovcem prav toplo priporočena knjiga kanonika Fr. Kosarja: „Anton Martin Slomšek“ 1863, ktero rabim v teh spisih. Kedar prebiram spise Slomškovske, rdi se mi, da mu je sv. Duh narekoval besede; sv. Duh pa ga je tudi navdihoval, kedar je oznanoval božjo besedo. Pis.

ga nadškof Solnograški in kardinal Švarcenberg. vsled privilegije té metropole, za škofa Lavantinskega, in tako je Slomšek postal naslednik škofu Kutnarju, rojenemu Kranjcu.

Slomškov značaj spoznavamo iz njegovih besedi. Rekel je namreč enkrat pri duhovnih vajah: „Če nas želje obhajajo po časti, naslovih, visoki službi, ali po odlikovanji, recimo s sv. Alojzijem: Quid hoc ad aeternitatem? Od mnogih se bo reklo kdaj: jam receperunt mercedem suam.“

Po Slomšku je prava ponižnost v tem, da se človek nikjer ne vsiljuje, temuč da se vda volji predpostavljenih (nam Spiritus sanctus plerumque loquitur per os episcopi, ministeria sacerdotibus per Dioecesin disponentis), da nobene službe (pohlepno) ne iščemo, pa je tudi ne odbijamo, kedar nam je na ponudbo, in da zanikčevanje in krivice molčeči in mirni prenašamo.

Nikoli in nikjer ni Slomšek iskal službe in časti, pa so mu bile vendar vedno na ponudbo. Predpostavljenim je sicer izrazil svoje pomislike, pa vdal se je rad njihovi volji, ker vedel je, da Bog slabe stori močne, in da le On daje nam hoteti in dopolniti. Glej čudno ponižnost Slomškovo, ki je bila združena z veliko serčnostjo, ktero nad njim občudujemo. Pri vsakem važnem delu zanašal se je na božjo pomoč, in je le gledal, ali je početje Bogu dopadljivo in po božji volji. Potem se ni ustrašil težav nobenih, rekoč s sv. Vincencijem: On, ki je dobro delo začel, ga bode tudi dopolnil. — Božji blagoslov bival je nad njegovim delovanjem. Slomšek non quaesivit nec divitias, nec honores, neque dignitates, sed quaesivit gloriam et honorem ejus, qui misit eum, Patris coelestis; ideoque Deus eum inventum justum exaltavit humilem de gradu in gradum honoris et dignitatis et elegit eum Episcopum — et fecit eum crescere in plebem suam. Sequentes ergo divum Slomšek devitemus superbiam mundi, ad quam toties tum laici tum sacerdotes abstrahuntur et alliciuntur, et pro dolor! multi evanescunt in cogitationibus suis et eorum ruina facta est magna — horrenda, irreparabilis. (Gambetta, Dollinger. Omnis haeresis ex superbia!) Induamus ergo Chrysti humilitatem — et ipse nos olim exaltabit in gloria coelesti.

1. Servemus in corde nostro verba Jesu dicentis: „qui major est vestrum, sit vester minister, qui autem se exaltaverit, humiliabitur; qui autem se humiliaverit, exaltabitur. — Quicumque voluerit inter vos major fieri, sit vester minister, et qui voluerit inter vos primus esse, erit vester servus: Sicut Filius hominis non venit ministrari sed ministrare, et dare animam suam redemptionem pro multis. (Matt. 20.) Quumque olim Apostoli reverterentur gaudentes, quod daemonia subijciuntur eis, dixit eis Jesus: Nolite gaudere, quod daemonia subijciuntur vobis, sed gaudete, quod nomina vestra scripta sunt in coelis.

Ne simus similes Farisaeis, qui amabant primos recubitus in coenae, et primas cathedras in synagogis, et salutationes in foro et vocari rabbi.

2. De humilitate, ejusdemque fructibus egregie loquitur s. Thomas a Kempis in sequentibus locis (Lib. III. cap. 40.): Vere inanis gloria, mala pestis, vanitas maxima: quia a vera trahit gloria et coelesti spoliatur gratia. Dum enim homo complacet sibi, displicet Deo, dum inhiat laudibus humanis, privatur veris virtutibus.

Est autem vera gloria et exultatio sancta, gloriarī in te, non in se, gaudere in nomine tuo, non in propria virtute; — laudetur nomen tuum, non meum, magnificetur opus tuum, non meum; benedicatur nomen sanctum tuum, nihil mihi autem tribuatur de laudibus hominum: Tu gloria mea, tu exultatio cordis mei. In te gloriabor, et exultabo tota die; pro me autem nihil, nisi

in infirmitatibus meis. Quaerant Judaei gloriam, quae ab invicem est; ego hanc requiram, quae a solo Deo est. (Lib. III. cap. 42.) Qui autem sibi aliquid boni attribuit, gratiam Dei in se venire impedit; quia gratia Spiritus sancti cor humile semper quaerit. (Cap. 45. lib. 3.) Quam tutum pro conservatione coelestis gratiae, humanam fugere apparentiam, nec appetere, quae foris admirationem videntur praebere; sed ea tota sedulitate sectari, quae vitae emendationem dant et fervorem. Quam multis nocuit virtus scita, ac praepropere laudata! Quam sane profuit gratia silentio servata in hac fragili vita, quae tota tentatio fertur et militia! (Lib. III. cap. 47.) O si vidisses Sanctorum in coelo coronas perpetuas, quanta quoque nunc exultant gloria, qui huic mundo olim contemptibiles et quasi vita indigni putabantur: profecto te statim humiliare, et affectare potius omnibus subesse, quam uni praeesse; nec hujus vitae beatos dies concupisceres, sed magis pro Deo tribulari gauderes; et pro nihilo inter homines computari, maximum lucrum duceres.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Pri Rudečem jezuru v severni Minnesoti v Ameriki, med Indijani, na dan sv. Tomaža, 21. decembra 1882. Preljuba moja mati! Prejel sem Vaše zadnje pismo, ali nisem Vam mogel precej odpisati, ker dalj časa nismo nobene pošte imeli tukaj. Zdaj še le mi je moč Vam to pisemce poslati, in Vam povedati, da so 8. oktobra naš škof Seidenbuš in g. Buh moj misijon obiskali, in tukaj 122 Indijanom zakrament sv. birme podelili. *) Potrebovali so 5 dni, nekaj po železnici in nekaj z vozom, da so od svojega stanovanja v Št. Klavdiju do sim v to divjino dospeli. Zeló utrujeni so sim prišli, ker pot simkaj je za voz zeló slaba, in ker eno noč so morali pod milim nebom prenočiti, in ravno tisto noč je zeló deževalo in treskalo. Ali tukaj jih je zeló razveselilo, ko so videli moje novo-keršene Indijane tako dobro podučene v sveti veri, videli, s kakim veseljem in pobožnostjo so tukajšni Indijani sprejemali ss. zakramente. V nedeljo, 8. oktobra, so ob desetih g. Buh imeli peto sv. mašo; Indijani so jim po latinsko odpevali, in lepe Baragove indijanske pesme prepevali. Med mašo sem jaz po indijansko pridigoval; po maši so pa škof po angleško pridigovali; ali ker tukaj komaj eden ali dva malo angleški razumevata, toraj sem moral jaz vsako škofovo verstico po indijanski raztolmačiti. Indijani so pa tudi zeló pazljivo vsako besedico poslušali, ker to je bilo pervikrat, da so katoliškega škofa videli v tej divjini.

Vošim Vam in vsim mojim dobrotnikom in prijatelom veselo novo leto!

Nace Tomazin.

Gaza v Sveti deželi, 31. decembra 1882. Od vstajenja misijona v Gazi je sedaj že več kot tri leta. Takrat se je tudi v Ljubljani več dobrotnikov za ta misijon oglasilo, sedaj pa se zdi, da se je na to popolnoma pozabilo. Misijon še vedno diha, in če tudi počasi, se je do sedaj vendar z njim še precej napredovalo. Letos sem celó že sklenil, da bi se začelo zidati misijonsko poslopje. K temu me je napotilo to-le: Zadujo zimo se je mnogo kamenja vozilo na prodaj in posrečilo se mi je, da sem si ga napravil veliko zalogo, da si ceno znižam. O veliki noči je prišel v Gazo zidarski mojster iz Nemškega, kateri ima dokončati zidanje nem-

*) Znano je že iz g. mis. Buhovega pisma, vendar ne vse; toraj dobro došlo. Vr.

škega „hospica“ v Jeruzalemu, ter mi je obljubil narediti obris, kar je tudi storil. Ker je bila žetev že pri konci, se je začelo 9. majnika delati in sicer najpervo podlaga. Med delavci je umeten Mogrebec iz Tunisa, kateri nam je do sedaj že mnogotera dela opravljal. Med tem je bil obris izgotovljen in neki Arabec, ki ni še nikdar tacega videl, bil bi imel delo sprejeti. Ko se je do 300 kub. metrov posipine odpravilo ter se dobil za zidanje potrební prostor, je bilo treba skrbeti za podlago. To pa ni bila mala reč, tu namreč ni naravnega temelja, kajti gornja Gaza, kjer moramo zidati, je 10—12 metrov visok kup sipine, katera je nastala po vednem razdevanji mesta. Morali smo toraj napraviti umeten temelj in v ta namen smo morali 14 votlin po 8—10 metrov globokih v tlá izkopati, stebre narediti in z obóki zediniti.

V omenjeni globočini pa nikjer ni bilo kamnitega temelja, ampak le terda ilovina. Pri tem so se izkopalvale vsaktere starine. Kmaló ko se je začelo za temelj delati, sem zvedil, da nemški zidar, ki je naredil načert, želí priti v Gazo, da zidanje sam prevzame. Se vé, da to mu je bilo prav močno po volji... Ob tistem času je eden mizarjev z Gaze odrinil v Tarz (Tarsus) tesarškega lesa nakupit. Naredili smo ž njim pogodbo in pridobil nam je znamenito zalogo lesa po nizki ceni, ker takrat — o skipenji egiptovske vojske — je malo-kdo po lesu prašal. Samo tri dni je potrebovala ladija iz Tarza do Gaze. Toda en sam zidar ne more hiše zidati; skazalo se je pa, da naš delavec, Mogrebin iz Tunisa, zna tudi zidati. Pozneje smo dva tukajšnjih zidarjev vdninali; pa ni šlo od rók, kajti ti ljudje léno delajo in hočejo zraven tega še „nargilé“ pušiti. (To je, iz turške vélike pipe tobak puhati, pri čemur se mora delavec vsesti in dosti časa zložno dimkati. Tedaj zeló tako, kakor se je očitalo svoje dni nekterim Kranjcem, ki so menda s svojo pipico tudi preveč časa zadegavali, kar je bilo vzrok, da so ljudje potlej rajši tujcem delo dajali. Upamo pa, da so se naši rojaki že zmodrili in to gerdo šego zeló opustili, in če ne še čisto, jo še bolj opustili bodo, ker tako počenjati, se pravi krasti, in taki lenuh bi moral škodo poverniti, bodi si pri zidanji, košnji ali kakoršnem koli delu. Vr.)

Nato je prišel neki Nemec iz Jeruzalema in se mi je pocudil, da bi rad prišel v Gazo s svojim bratom; bila sta oba zidarja in sprejél sem ponudbo. K temu mi je ob tistem času prečastiti škof iz Avgsburga poslal 3000 mark denara, kar je delo močno pospešilo.

Zdaj pa so se jeli kamnoseki kujati („štrajkati“), ko smo bili v naj véči zadregi. Vendar že omenjeni Mogrebec se je v vsi naglici kamnosekarstva naučil, eden zidarjev je tudi nekaj razumel in pridružil se je še eden naj boljših kamnosekov iz mesta ter smo zopet imeli kamnosekov dosti — brez poviševanja plače.

Tako se je kljub egiptovske vojske delo vedno nadaljevalo; prvo nastropje je doveršeno, in drugo bode do vélike noči tudi dodelano, ker potrebna tvarina je že skupaj. Ako bi bil robo za stavbo sam moral oskerbovati, bi bil za-me pač težek trud; k sreči pa je to opravilo prevzél tukajšni mestni zdravnik, dr. Gnezevič, brezplačno in ga prav posebno dobro zveršil. Da tudi jaz kaj storim, sem si naložil nadzorovanje pri zidanji, in do zdaj se ni nobena znatna nesreča pripetila.

Nekako leto in dan je tega, kar je tukajšni protestanški pastor katoliškega mizarja poklical iz Jafe, da bi ga pridobil za (tako imenovani) „čisti evangelij“ (to se pravi, k luteranstvu zvalil). Kaj pa, da to se ni zgodilo; namesto tega pa je tudi še izurjen mizar v mojem področji.

Iz poročanega se vidi, da je dobrotljivi Bog večkrat v sili prečudno pomagal našemu misijonu; zato

zaupam, da mu bode pomoč skazal tudi v poslednji sili, in ta je, da misijon nobenih pomočkov nima več, da bi hiši tretje nastropje sozidal, in ako ne bo pomoči, ni družega, kakor delo ustaviti, ali pa dolgove delati.

V zaupanji, da čitatelji Vašega verlega lista bodo tudi nekaj pripomogli, da se rešim iz te zadrege, se podpišem itd.

Juri Gatt,

katoliški misijonar v Gazi v Sveti deželi.

Opomba. Ta gospod je verl Tirolec in mudíl se je nekoliko v Ljubljani, ko je pred nekterimi leti šel v svoj novi misijon v staroslavno Gazo blizo Jafe ob Srednjem morji, mesto, kjer so se tudi Jezus, Marija in sv. Jožef o svojem povračevanju iz Egipta v judovsko deželo nekoliko mudili.

Vred.

Nebeški spreved in Marijina slava.

(Zložil Fr. Goriški Mestoseselski, in posvetil čast. gosp. Jožefu Zupanu, duhovniku v Tomaju na Krasu.)

Glej, nebeška vrata se odpró,
In prečuden zlije svit se krog,
Kakor morje, pa po njem priplava
Zdaj krilatcev tropa tisočera,
In svetnikov Božjih in svetnic.
Aj, svitlost je svitla, in svitlost je
Mila, ko v ščipu rajska luna.
Zdaj

„Vexilla Regis prodeunt!“
Daljno petje, čuj, zamaknjeno
Uho zdaj zasliši, petje vnetih trum
Niže plavajočih po zvezdišči.
Glasne harpe, o kako brenčé
Mi v soglasji z rajskim petjem! Duh,
Zdaj postoj, in ne zamikaj se!...
In potem, o čudo! — ko demantno
V prostorinah zvezdnih presijajne,
Rimski cesti slične, kakor blisek
Vstanové se ulice na višku
Dolge, dolge, na vsemir prostrane,
Na robéh stojé slopovi svitli
Iz rubinov in iz hijacintov,
Pa iz drugih kamenov bliščečih;
Glej, od slopa v slop zelene kite
Z žarki večnimi nanizane,
V svojem navdušenji Serafimi
Tje hité, in cvetke trosijo
Rož, mogočen, diven vonj širečih
Krog in krog. Ko zdajci se začuje
Z dalj:

„Češčena bodi, Ti Kraljica!“
Glej — o kje izraze najdem vredne? —
Svitla kakor zvezda, aj, priplove,
Na oblaku rožastem stojé, —
Glej, Kraljica rajska! Oj pogleda,
Sreče vse delečega, oj krasote!
Še nezmérnega zamaknjenja
Pervi svit ni minil na obličjih
Angeljev, svetnikov Božjih, in svetnic,
Ker — o čudo! — s svojih večnih tirov
Prihití, pevaje večne spéve,
Ino v spoštovanji vsedostojnem,
Prihiti, in glavo nezrečeno
Milo zdaj ovenča dvanajst zvezd;
Druge se po njej vverstijo v plašč,
Ki zasije po neskončji v dalje
Krog in krog, ko venec velikanski
Démantov ogromnih. Spet se sliši:

„Simeonov meč je že prestala,
V večni slavi zdaj živi,
Večno luč je ljudstvu dala,
Naj jo ljud in angelj zdaj časti!“
In naprej se, glej, pomikajo v navdušji.
Te besede pevajoče trume,
Iz katere vsak derži v naročji
Mlaj al pa zastavo svitlo z venci.
Ktero bi okó preštelo trume,
Stopajoče v tej slovesni dregi?
Zadone trobente na vse vetre,
Silni spreved ustavi se, utihne.
Kaka radost sije iz obličij
Mlajenoscem in banderonoscem!
Kaka zora jim nedolžja prede
Po sneženi, belojasni polti
Čakajočim na demantnem mostu!
Toda, čuj, kak tok zadeva sluhe?
Godbe divne te so harmonije,
Po zamaknjenih zopet zvezdah
Iz neskončja vedno bliže. Glasi
Veličastni, krasni so in sveti!
Vse omolkne.

Zdaj oblak pripluje
Po ozvezdnem tiru ko danica,
Migljajoča v neznanskem siju;
Pluje sredi angeljev, v molitve
Vtopljenih in v nedohodno resnost.
Čuje zdaj se: „Sveto, sveto, sveto!“
In trake ko bliski njega žarkov
Tje tekó v zahod, v izhod in séver,
Tje na jug. Vse zgruzi na kolena
V krogu hipno se, pa vse zapoje
Gromno in na veke sveto pesem:
„Pange lingua gloriosi...!“
Harmonije povzame spet godbo,
In zvonovi iz daljav doné,
Vmes zapoje, čuj, neskončni zbor:
„Slava Tebi na višavah, zemlji
Mir, ljudém pa dobro voljo!“
O kakó pri serci zdaj mi je
O nebeški pesmi! Glej, v stermejni,
Ko bi trenil, kleknejo kolena.
Se ozrem, le goste megle vidim
Nad seboj, in slišim daljne grome,
Slišim strašne grome, vidim bliske,
In iz megel čujem glase rajske:
„Oj pesmi, vé zdaj se glasite,
Zapojte, vé duše sveté,
Vsi Kralja vsih kraljev častite,
Hvalite Marijino imé!“

Čudovito ozdravljenje.

(Dopis iz Švaca na Tirolskem.)

Ravno je eno leto dokončalo svoj tek, kar sem storil obljubo, da hočem po „Cvetju“ razglasiti prečudno svoje ozdravljenje. Lani novega leta dan je bilo, ko sem šel pobitega duha s pekočo bolečino v gerlu v našo samostansko kapelico svetega Bonaventura. Kapelica je bila vsa prelepo opravljena in razsvetljena od mnogih sveč, katerih blede luč je obsijavala še bolj blede obličje nedolžnega angeljčka v človeški podobi, ki je tu ležal na mrtvaškem odru. Njegova srečna smert je bila popisana v „Cvetju“ v 3. zvezku lanskega leta. To je bil namreč brat Epifanij Lep, Slovenec iz Maribora. V to samostansko kapelico so ga prinesli, ko je bila njegova lepa dušica zapustila pozemeljsko ječo ter odplavala tje

gori v zaželeno večno domovino. Kako milo mi je bilo pri sercu, ko sem videl to mirno truplo! Rad bi se bil vzdignil tudi jaz tje gori, kjer je on že vžival plačilo za junaško zmago. Tožilo se mi je po boljšem domu, po domu rajskega miru in pokoja; zapuščenega sem se čutil, sam tu poleg mrtvega preljubega brata.

Več kot leto dni je bilo, kar se me je bila prijala v gerlu neka bolezen, ki mi je od dne do dne bolj sušila življenja moči. Zdravnikov merzla zdravila so mi le hujšala žgočo bolečino. Tako nemilo me je peklo v vratu, da sem mislil, zdaj mi mora gerlo preperhneti in pretleti. Nobena lega telesna mi ni zmanjšala terpljenja; ne dá se popisati, kako hudo je bilo. In verhu vsega me je ostri zrak tirolskih gor oblival, kakor vrel krop, ter mi celó dihanje oviral. Sam ne vém, kako sem mogel toliko prestati in preterpeti.

Že davno sem bil sprevidel, da po natornem potu ne bom več ozdravel. Ako me hoče Bog še dalje pustiti na tem svetu, me bo pač on sam moral zdraviti na svoj način, to upanje mi je še ostalo.

Da je Bog v svoji neomejeni oblasti tudi zdaj še Bog čudežev, da se more tudi zdaj še, preziraje natorne zakone, katerih je On sam gospod, na čeznatorni način izkazati dobrotljivega, kako bi dvomil o tem? V resnici se mi je duša terdno zanašala na skerbiljivost njega, ki mu je znana vsaka naša sila in potreba.

In ko sem tako sam bil poleg merliča v kapelici, se mi je zdel čas najbolj vgoden, da z živo vero izrečem Bogu svojo željo in molitev, ter ga posrednje, po bratu Epifaniju, prosim pomoči, ako bi mi bila k sreči in ne na škodo za dušo. Nemogoče se mi je zdelo, da Bog ne bi uslišal prošnje, ki se mu izreče po ljubljencih njegovih. In brat Epifanij se ni nikoli in nikjer sramoval svojega Boga; ali bi ne hotel tedaj tudi On pokazati dopadenja do tako mladega služabnika svojega?

Pa ne le te splošne misli so mi budile zaupanje v sercu, poterjeval me je v tem tudi poseben dogodek, ki ga hočem tu omeniti. Ne dolgo pred smertjo brata Epifanija sem bil pri njem v celici ter sem ga nagovoril s temi besedami: „Ti, brat Epifanij! ako te sveti Jožef — njega je namreč posebno častil — k sebi vzame gori v nebesa, ali ne bi hotel ti Boga prositi za-me, ako bi mi bilo kaj treba? Jaz bi najprej tebe prosil, potlej bi mi pa ti izprosil pri ljubem Bogu.“ V svoji priprosti ponižnosti je odgovoril brat Epifanij: „Ja, ja, to pa že!“ — Ta obljuba njegova toraj mi je še bolj množila zaupanje. In ko sem bil tako sam pri mrtvaškem odru, ga nagovorim, kakor bi bil živ: „Najljubši bratec! znano ti je, koliko jaz še terpim. Zdaj mi ti lahko izprosiš ozdravljenje tam pri ljubem Bogu; saj si mi obljubil. Ako me ozdraviš, hočem jaz to dobroto po „Cvetju“ povedati Slovencem, da bodo znali, kako dober in zvest je Bog, ter ga bodo častili in hvalili. Da, moj ljubi bratec, ozdravi me!“

Nato ves vdan v voljo božjo položim levo svojo roko na njegovo blede čelo. Nedopovedljiv mrz me spreleti po vseh žilah. „No!“ si mislim, „če si tako hladan, potem mi pa vsaj lahko potegneš speklino iz gerla.“ In to se je tudi zgodilo. Še večkrat čez dan me pretrese predirajoč mrz. Vendar me gerlo kakor na kljubost še hujše boli in zažiga. Po noči potem me nekaj naglo zbudi. V levi rami čutim prevzemajočo bolečino. „Kaj pa to pomeni? Od kod prihaja zdaj še to?“ tako premišljam. Čez nekoliko časa se mi privleče bolečina do laktata ter me hudo zbada in terga. V skerbi, ali mi ni morebiti škodilo, ker sem se dotaknil merliča, zaspim zopet. Ali kako se začudim v jutro, ko celó zdrav vstanem iz postelje! Kako lahko se mi je zdelo gerlo! Kakor bi se mi bilo čez noč znotraj nekaj začelilo, tako mi je bilo. Bojé se, da si mi zopet kaj ne

preterga, si nisem upal glasno govoriti. Kdo more popisati moje veselje? Kako sem hvaležen bratu Epifaniju! Gotovo se to ne bi bilo zgodilo brez njegove pomoči. In da tu ni nobene zmote ali blodnje in prazne vere, zadosti priča dosedanje moje zdravje, ki je od tistega časa ostalo stanovitno.

S tem oznanilom, mislim, da sem dopolnil svojo obljubo ter se po moči hvaležnega skazal do dobrotnika, ki mi je ljubo zdravje izprosil pri Gospodu, katerega nevidna roka me je tako milostno vodila in vladala s čudovito dobroto. Brat Epifanij pa bo ostal gotovo tudi zanaprej priprošnjik naš v nebesih. Ta Bogu zvesta duša je vredna, da jo ljubi naše serce. Takemu mladeniču slava bodi! —

br. E.
(Iz „Cvetja“, 2. zvezek.)

Razgled po svetu.

Ogri hočejo letos slovesno obhajati tisočletnico svojega prihoda v deželo, svoje državno vstanovljenje na Ogerskem itd. Posvetujejo se zdaj, s kakimi napravami in vravnjavami bi to zveršili. Govori se o nekaki „Valhalli“ (velikem spominu slavnih móž), ki jo namérjajo vstanoviti, o silo veliki piramidi, o vstanovi, ki naj bi neugasljiv storila spomin tega dné itd. Očitno je, da njih slava izvira od papeža, ki jim je kralja sv. Štefana kronal, od sv. Štefana kralja, ki je na Ogerskem katoliško vero vterdil, od Marije Device, ki jo imenujejo patrono Ogersko. K sv. Štefanu kralju in k Materi Božji nazaj naj se toraj vernejo o svojem „Millennium-u“ z vsim narodom in s celim sercem: to bode njih naj večji slava in korist. V njihovem postavodajstvu je marsikaj zopercerkvenega in napačnega, tisto naj spremené; z nemadjarškimi narodi naj delajo po bratovsko ter naj njihovi narodnosti pusté pravice, kakor jih madjarščina ima; potem bode zopet rosil blagoslov Božji nad deželo, kakor svoje dni.

Prusaštvo bi rado, da bi se na kulturno borbo pozabilo, ne da bi se njene pogubljive postave odstranile. Pošteni in serčni nemški katoličani pa so druge misli in so v državnem in deželnem zboru svoje pravične zahteve zopet obnovili, namreč: odpravo postave, ki katoličane trinoži zaradi maševanja in cerkvenih opravil, in s pripertjem duhovske plače. Tako je prav! pravi eden nemških listov, poslanci ter namestovalci katoliškega ljudstva ne smejo nikoli nehati, ter morajo vselej zopet na novo zahtevati svoje pravice, ako se jim odbijajo. Tako je tudi v drugih rečéh, v odstranjevanji raznih napák po mestih in vaséh: katoliški predstojniki naj zahtevajo vzajemno pomoči zoper razne napáke, zahtevajo pri vradih in po svojih poslancih pri deželnih in državnih zborih, — sej zato so; n. pr. zoper nočno potepanje in vlačugarstvo, ki je naj večji sramota za mesta, zoper napake po kerčmah, skrunjenje dui Gospodovih itd.

Angleško. Baron Steno Titby, eden naj bogatejših posestnikov v severni Angliji, je s svojo družino vred prestopil v katoliško Cerkev. Po sv. kerstu je izročil velik dar za sv. Očeta; odločil zraven tega 5 milijonov mark za katoliško cerkev, ki se bo zidala na njegovem zemljišču. V kratkem se podá z družino v Rim na božjo pot in prosit si apostolskega blagoslova od sv. Očeta.

Iz Damaska ima „Journal de Rome“ prav znamenito novico, ki je kaj spodbudljiva oziroma na jutrovo gibanje med razkolniki in priča, da trud in blagoslov Leona XIII v prid jutrovcev nikakor ni zgubljen. Preteklo leto namreč je v Damasku v katoliško Cerkev

prestopilo ne manj kot šestdeset družin iz gerškega razkolništva. Sprejel jih je v naročje sv. Cerkve mona. Bazilij Haggiar, nadškof Havranski. — Ni dvoma, da srečno gibanje v prid sv. Cerkve je velik del pripisovati prizadevanju in gorečnosti omenjenega odličnega prelata, kteremu častnik zato zahvalo naznanuje. (Kakor primek kaže, je nadškof sam jutrovec, ker primek Haggiar — r. Hadžar — pomeni v arabskem jeziku „kamen“.)

Razne nesreče po svetu. London. 7. grudna je pogorelo „Royal-Alhambra-kazališče“, eno naj večjih in naj lepših gledišč. Drugi dan precej je nasledval še večji in strašnejši ogenj sredi mesta, ki je pokončal vse poslopja, dva orala velikega prostora in silo blaga in drugih reči. Škoda se cení na 15 milijonov dolarjev.

V Dublinu so 14. grudna pogorele prodajalnice z imenom „družbinske štacune“. Škoda je silo velika, zlasti ker so bile štacune napolnjene z vsakterim blagom. Neki hišni gospodar s svojo družino je boje v plamenu konec storil. — V Carricku, v grofiji Danegalski, pa je tako grozna lakota, da utegne 2500 ljudi za lakotjo umreti.

V Berdičevem na Ruskem je pogorela komedijanska naprava (cirkus Kostali), in z njim je 300 ljudi zgorelo. Počéz je zgorelo 90 moških, 120 ženskih in 60 otrok (kteri, se vé da, so prav potrebni pri taci burkah!?) Po umetnih ognjih se je vnelo. Godcev se nobeden ni rešil. Tudi vsi konji so zgoreli.

V Ameriki pri San-Francisku je železnični vlak šinil s tira in se prekucnil v propad, več vozov se je vnelo, zgorelo in 15 popotnikov bilo končanih, 14 pa hudo ranjenih.

Povodnji so zopet hudo razsajale po mnogih deželah. Reka Rena grozno sega čez svoje struge. Samo v Palatinatu (Pfalz) je 20.000 ljudi brez stanovanja, ker jim je voda hiše odnesla; veliko ljudi in živine je potonilo. Tudi po drugih nemških krajih je več ljudi konec storilo v povodnji, veliko vasí je pokončanih, drugi stradajo in prezebajo. Tudi na Hervaškem in Ogerskem so povodnji. — Vse to k pokori opominja.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

5. svečana. S. Agata. — 6. S. Rotija. — 7. Pepelnica (začetek 40danskega posta). S. Romuald. — 8. S. Janez Mata. — 9. Spomin terujeve krone N. G. J. Kr. S. Polona. — 10. S. Školastika. — 11. Perva nedelja v postu. S. Deziderij.

Zahvale:

Št. 9. Stotisočkrat bodi zahvaljena Naša ljuba Gospá presv. Serca, ker mi je zdravje sprosila. Bil sem take hudo bolan v herbtu, da nisem mogel službe opravljati: po eni devetdnevniči se mi je kmalo zboljšalo.

A. B.

Št. 10. Žena je imela neozdravljive rane na nogah in njen otrok je bil 6 tednov ves poln rán ter ni mogel ne živeti, ne umreti. Dali smo opraviti eno sv. mašo pri N. lj. G. in eno na Brezji in več devetdnevnic se je opravilo, in bili smo uslišani; bodi nezmérnokrat hvala Bogu in N. lj. G. presv. Serca.

A. B.

V molitev priporočeni:

Dekle, že več lét na bolniški postelji zaradi izpahnjene noge, serčno priporočeno. — Nevarno bolan mož. Zahv. od obéh se nazn. — Bolna, da bi na prošnje N. lj.

G. presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Deodata ljubo zdravje zadobila, če je Božja volja. Ob enem češenje in zahv. N. lj. G. in sv. Jožefu za večkrat skazano pomoč! — Sestra priporoča sestro za spreobrnjenje. — Žena svojega kletvini vdanega moža za poboljšanje. — Oseba v velikih bolečinah na nogi, kjer nobeno zdravilo nič ne zdá. Uslišanje se naznani.

Pomočki k modrosti.

(Iz Pregovorov III. in IV.)

5. sveč. Modri bodo slavo posedli, nespametnih poviševanje je sramota.

6. Poslušajte, otroci! očetovsko krotitev, in glejte, da se naučite razumnosti. Dober dar vam dajem, moje postave ne zapušajte!

7. Pridobivaj si modrost... Primi se je, in te bo povišala.

8. Ne veseli se stezá hudobnih, in pot malopridnih naj ti ne dopade.

9. Beži pred njo (pred potjo malopridnih)...; ogni se je in zapusti jo.

10. Pot hudobnih je temna; ne vedó, kje padejo.

11. Moj sin, poslušaj moje govorjenje... Z vso skerblijnostjo vari svoje serce; iz njega izvira življenje.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Za dobrotnike v prid ubožnih dijakov in šolarjev bode v ponedeljek, 5. svečana, ob 7 $\frac{1}{2}$ sveta maša pri oltarji Naše ljube Gospé presv. Serca, s posebnim priporočilom, da bi dobrotljivi Bog vsim dobrotnikom šolske mladine podelil obilno časno in večno plačilo, in zlasti, da bi jih na priprošnje N. lj. Gospé presv. Serca uslišal v tistih zadevah, ktere so jim naj bolj pri sercu. Tudi vsi zadevni mladenči naj molijo pri sv. maši v ta namen.

V Kranju so premilg. škof Jernej Vidmar nevarno bolni; — v Št. Vidu na Dolenjskem pa enako ondotni preč. g. župnik Mat. Kulavic. Priporočena v molitev.

Knežje-škofjska svétnika sta postala prečast. gg.: Janez Volčič, župnik v Šmarjeti, in Daniel Terček, prošt in župnik v Metliki. Cestitamo!

G. kr. okrajni šolski svétniki so preč. gg.: Kanonik Andr. Zamejic (za mestni ljubljanski šolski svét); dalje dekani: Andrej Drobnič (za ljubljansko okolico), Ant. Mežnarec, Silv. Keše, Jan. Oblak, Jan. Rus, Edv. Polak, prošt kan. Peter Urh, Ant. Aleš, Mart. Skubic, Mart. Šlibar in Jan. Hofsteter.

Nesreča. V Ljubljano je 30. pros. (kar značaj ranjcega in vse okolišine pričajo) po nesreči padel Egidij Jančar in utonil; šel se je bil boje umivat, ko mu je kri tekla, kakor sicer večkrat; našli so ga pri kraji v vodi — na eni strani še s suho obleko. Bog se mu duše usmili!

Vredništvo „Mir-a“ v Celovcu je g. A. Einspieler, ker na očéh slabí, izročil g. Fil. Haderlap-u. Novi g. vrednik naznanja v 2. šte. „Mira“, da njegovo géslo je: „Vse za Boga, cesarja in domovino“. Tako je prav in pošteno.

Velikodušna žena. Francoski dnevniki pišejo, da je princesinja Klotilda (žena Jeroma Napoleona in hči Viktor-Emanuelova) omedlela, ko je zvedila, da je ru-

deči princ zapert in da njena brata vsak dan pozvedujeta, kako je z zdravjem pobožne princesinje.

„Unità cattol.“, ki je v okolišinah, da lahko zvé resnico, temu nasproti piše:

Gotovo, ta keršanska žena ni mogla in ni vnémarna ostala pri osodi svojega moža; toda ona je močna žena in ona spolnuje vse svoje dolžnosti, ne da bi zató omedlevala. Svojo duhovno moč je prav blagodušno pokazala o smerti svojega očeta Viktor-Emanuela. Ko je bila zvedila, da je kralj bolan, je poslala prošnjo do Pija IX, da smé priti v Rim streč svojemu očetu. Nekdo, ki je videl pismo vélikega papeža, nam zaterjuje, da je Pij tako-le odgovoril:

„Predraga hči! Ne le da Vam dopustim priti v pomoč svojemu očetu v njegovi poslednji bolezni, temuč Vam tudi to zapovem.“

Princesinja se podá na pot. Predno pa dospè v Rim, zvé, da je kralj umrl; toraj méni, da ji ni več dopušeno priti v papeževo mesto, in se verne.

Ko Pij IX zvé velikodušno obnašanje Klotilde, je zaklical: „Lejte jo, pravo katoliško ženo; ta je v resnici princesinja — vredna starodavne Savojske hiše!“

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Jan. Videgar, duhovni pom. v Vipavi, je postal kurat v Podkrajju. — Duhovnija Leše je do 10. sušca razpisana. Prošnje se ravnaajo do preč. g. Jožefa Zupana, stolnega prošta.

Dobrotni darovi.

Za študentsko kuhinjo: Č. g. Martin Barlič 1 gl. — J. Š. 10 gl. — Č. g. župnik Ant. Jamnik 2 gl. 96 kr. — Č. g. župnik Fr. Eržen 1 gl. — Č. g. Jan. Dolžan 1 gl. — Č. g. župnik Jan. Koprivnikar 2 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Z Ihana po č. g. župn. J. Dolžanu 5 gl. — Jan. Gasar 52 kr. — Eliz. Pintar 52 kr.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Leskovca 22 gl. — S Tople Rebri 9 gl. 70 kr. — Iz Blagovice 17 gl. — S Polšnika 15 gl. 12 kr. — Neimenovana 30 kr. — Po preč. g. kanoniku Urbasu 1 gl.

Za č. g. Matija Majarja: Neka dobrotnica 4 gl. — Eden prijatelj 1 gl.

Za Tirolce in Korošce s povodnijo poškodovane: Dob-ska fara po č. g. župniku L. Albrehtu 24 gl.

Za Marijino sirotišnico g. kan. dr. Jegliča v Sarajevu: L. Krek po č. g. J. Resniku 1 gl.

Za sv. Očeta: Nekdo 3 gl.

Za afrikanski misijon: Č. g. župnik Fr. Eržen 2 gl.

Za misijon preč. g. J. Gatta v Gazi: Milg. prošt Jož. Zupan 5 gl.

Za naj potrebniši misijone: Nekdo 7 gl.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. A. J. v S.: Intencije se oddajo berzo dalje. Iskrena hvala in pozdrav! — El. P. v Terž.: Priporočeno odpravníštvu, ter bode vravnano. — G. F. E. na Z. L.: Upamo, da se vse vravná; govóri se, da ni vselej varok pri odpravníštvu. Pozdrav! — Preč. gosp. pošiljavcema iz Gorice in Celovca: Preserčna zahvala in pozdrav! — G. S.: Gratias intim!